

[Hans Rasmussen.]

Dansk Arbejdsgiverforening hellere tænke på sådanne klausuler, fremfor de alt for afbødende og intetsigende henvendelser om, at når lønmassen skal bringes i ro, så må udbytter og avancer heller ikke kunne stige. En klausul som den, jeg nævnte, er jo særlig sprængstof til de forøgede priser, der igen bringer gang i prisbevægelserne, men denne side af sagen hæfter man sig mindre ved, når man bare bliver fri for at give tillæg, selv til de arbejdere, som ikke kan leve af deres løn, hvad man jo åbent fra oppositionens side har indrømmet.

Når man fra alle sider har udtalt almindelig forståelse for løsningen af de lavtlønnedes problemer ved overenskomstforhandlingerne i denne omgang, vil det i øvrigt være rimeligt at illustrere, hvor mange det drejer sig om.

Ifølge den af Dansk Arbejdsgiverforening udarbejdede lønspredningsstatistik har inden for jernindustrien 1,4 pct. af de beskæftigede, svarende til 600 faglærte arbejdere, en fortjeneste på akkord og timeløn tilsammen på under 275 kr. om ugen. Der tænkes her på ugeførtjenesten efter 1. marts i år, altså inklusive det dyrtidstillæg, der blev ydet fra denne dato. For de ufaglærte mandlige arbejdere inden for jernindustrien er de tilsvarende tal 25,5 pct., svarende til 10.400 mand. Man må endda her tage i betragtning, at det gælder inden for et system, hvor lønningerne i overenskomstperioden kan bevæge sig.

Naturligvis drejer det sig ikke alene om jernindustrien, og vender vi os derfor til samtlige overenskomstområder inden for Dansk Arbejdsgiverforening, viser det sig, at 3,8 pct. af de faglærte og 31,7 pct. af de ufaglærte mandlige arbejdere ligger under den nævnte ugeførtjeneste på 275 kr. Dette svarer til henholdsvis 3.400 faglærte og 42.900 ufaglærte arbejdere.

Når vi dernæst vender os til de kvindelige arbejdere, ser vi, at 70,6 pct., svarende til 7.900, inden for jernindustrien tjener

under 250 kr. om ugen, og tager vi hele kvindernes område i betragtning, drejer det sig om 75,9 pct. eller i alt 41.700 kvinder.

Når der således kun er 20-25 pct. af de kvindelige arbejdere, der tjener over 250 kr. om ugen, er der ingen, der skal komme og fortælle os, at selv om man forhøjer kvindernes dyrtidstillæg, vil det give mindste mulighed for afsmitning. Man skal samtidig være opmærksom på, at her er virkelig tale om lavt lønnede arbejdere.

Som nogle gange gentaget er der en udbredt forståelse blandt lønmodtagerne for, at vi denne gang skal føre en lønpolitik efter den solidariske linje. Det må åbent erkendes, at der ikke er så forfærdelig meget ved at presse lønniveauet i vejret, når priser, avancer og skatter hurtigt følger efter. Når hele dette kredsløb bringes i ro, vil der heller ikke — og slet ikke i den nuværende situation — være basis for at regne med nogen stærk længsindighed. Såfremt arbejderne har sikkerhed for, at de selvstændige erhvervsdrivende også vil resignere og ikke gennem pris-, udbytte- og avanceforhøjelser sætte deres indkomstforøgelser i skred, hvilket lovene om pris-, avance- og udbyttestop skal være en garanti imod, vil lønmodtagerne også lettere kunne af finde sig med en lønstabilisering som den, det foreliggende lovforslag skulle være garant for.

Naturligvis kan ingen forvente, at der i overenskomstperioden ikke kan forekomme lønbevægelser. Den fortsatte tekniske udvikling med rationalisering, strukturændringer, ændrede produktionsmetoder, arbejds- og tidsstudier og omplacering af lønmodtagere til mere betroet og kvalificeret arbejde må naturligvis medføre regulering af deres lønninger. Det kollektive overenskomstsystem indebærer jo også i et vist omfang indtægtsstigninger i overenskomstperioden gennem anciennitet, kvalifikation og due-lighed samt gennem lønsystemer, som direkte er knyttet til produktivitetsudviklingen.